

- 2) Musí být odkaz na *lex causae* podle článku 13 nařízení 1346/2000 v souvislosti s rozhodnutím, zda „toto právo nepřipouští v daném případě žádný prostředek napadení tohoto právního úkonu“, vykládán v tom smyslu, že dotčený účastník musí prokázat, že v daném případě *lex causae* obecně a teoreticky nestanoví žádný prostředek napadení úkonu jako je poškozující úkon projednávaný v daném případě – platba smluvního dluhu – nebo v tom smyslu, že dotčený účastník musí prokázat, že pokud *lex causae* připouští napadení úkonu tohoto druhu, nejsou v praxi splněny podmínky – odlišné od podmínek stanovených *lex fori concursus* –, aby oprávněnému prostředku mohlo být v projednávaném případě vyhověno?
- 3) Lze režim námitek stanovený v článku 13 nařízení 1346/2000 – s ohledem na cíl ochrany dobré víry, kterou účastníci vkládají do stability úkonu podle *lex causae* – použít i tehdy, když mají smluvní strany sídlo ve stejném smluvním státě, jehož právo se tedy podle očekávání stane *lex fori concursus* v případě úpadku jedné z nich, a strany prostřednictvím smluvní doložky o volbě práva jiného smluvního státu svěří zrušení úkonů provádějících dotčenou smlouvu použití kogentních pravidel *lex fori concursus* stanovených na ochranu zásady *par condicio creditorum*, k újmě všech věřitelů v případě úpadku?
- 4) Musí být čl. 1 odst. 1 nařízení č. 593/2008 ⁽²⁾ vykládán v tom smyslu, že „případy kolize právních řádů“ pro účely použitelnosti nařízení zahrnují i případ smlouvy o námořním pronájmu uzavřené v členském státě mezi společnostmi se sídlem v tomtéž členském státě, s doložkou o volbě práva jiného členského státu?
- 5) V případě kladné odpovědi na čtvrtou otázku, musí být čl. 3 odst. 3 nařízení č. 593/2008 ve spojení s článkem 13 nařízení č. 1346/2000 vykládán v tom smyslu, že rozhodnutím stran podrobit smlouvu právu členského státu odlišného od státu, ve kterém jsou soustředěny „všechny ostatní prvky významné pro situaci“, není dotčeno použití kogentních předpisů práva tohoto členského státu použitelných jako *lex fori concursus* na nezrušitelnost úkonů provedených předtím, než došlo k úpadku k újmě všech věřitelů, přičemž tak má přednost před doložkou o osvobození stanovenou v článku 13 nařízení 1346/2000?

⁽¹⁾ Nařízení Rady (ES) č. 1346/2000 ze dne 29. května 2000 o úpadkovém řízení (Úř. věst. L 160, s. 1; Zvl. vyd. 19/01, s. 191).

⁽²⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I) (Úř. věst. L 177, s. 6).

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Supremo Tribunal Administrativo (Portugalsko)
dne 5. února 2016 – Associação Sindical dos Juízes Portugueses v. Tribunal de Contas**

(Věc C-64/16)

(2016/C 156/32)

Jednací jazyk: portugalština

Předkládající soud

Supremo Tribunal Administrativo

Účastníci původního řízení

Žalobce: Associação Sindical dos Juízes Portugueses

Žalovaný: Tribunal de Contas

Předběžná otázka

Musí být zásada nezávislosti soudů, zakotvená v čl. 19 odst. 1 druhém pododstavci 19 SEU a v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie ⁽¹⁾, jakož i v judikatuře Soudního dvora, vykládána s ohledem na závazné požadavky na odstranění nadměrného schodku rozpočtu a na finanční pomoc upravenou ustanoveními unijního práva v tom smyslu, že brání takovým opatřením o snížení platů soudců v Portugalsku, jako jsou opatření podle článku 2 zákona č. 75/2014 ze dne 12. září [2014], protože jsou jednostranně a soustavně ukládána jinými složkami státní moci nebo státními orgány?

⁽¹⁾ Listina základních práv Evropské unie (Úř. věst. 2000, C 364, s. 1).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tribunale Ordinario di Verona (Itálie) dne 10. února 2016 – Livio Menini a Maria Antonia Rampanelli v. Banco Popolare – Società Cooperativa

(Věc C-75/16)

(2016/C 156/33)

Jednací jazyk: italština

Předkládající soud

Tribunale Ordinario di Verona

Účastníci původního řízení

Navrhovatelé: Livio Menini a Maria Antonia Rampanelli

Odpůrkyně: Banco Popolare – Società Cooperativa

Předběžné otázky

- 1) Je třeba čl. 3 odst. 2 směrnice 2013/11 ⁽¹⁾ v části, ve které stanoví, že touto směrnicí „není dotčena směrnice 2008/52 ⁽²⁾“, chápat v tom smyslu, že není dotčena možnost jednotlivých členských států stanovit povinnou mediaci pouze pro případy, které nespádají do působnosti směrnice 2013/11, a sice případy uvedené v čl. 2 odst. 2 směrnice 2013/11, smluvní spory vyplývající z jiných než kupních smluv nebo smluv o poskytování služeb, a spory, které se netýkají spotřebitelů?
- 2) Je třeba článek 1 směrnice 2013/11 v části, ve které zajišťuje spotřebitelům možnost podávat stížnosti proti obchodníkům k subjektům nabízejícím postupy alternativního řešení sporů, vykládat v tom smyslu, že tento předpis brání vnitrostátnímu právnímu předpisu, který stanoví použití mediace v některém ze sporů podle čl. 2 odst. 1 směrnice 2013/11 jako podmínky přípustnosti návrhu na zahájení soudního řízení podaného stranou, kterou je možné označit jako spotřebitele, a v každém případě vnitrostátnímu právnímu předpisu, který ve vztahu ke spotřebiteli, jenž se účastní mediace související s jedním z výše uvedených sporů, stanoví povinné zastoupení advokátem a související náklady, jakož i možnost neúčastnit se mediace pouze v odůvodněných případech?

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/11/EU ze dne 21. května 2013 o alternativním řešení spotřebitelských sporů a o změně nařízení (ES) č. 2006/2004 a směrnice 2009/22/ES (směrnice o alternativním řešení spotřebitelských sporů) (Úř. věst. L 165, s. 63).

⁽²⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/52/ES ze dne 21. května 2008 o některých aspektech mediace v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. L 136, s. 3).